

Ezechielio ženklas

***Pagrindinė eilutė: „Taigi Ezekielis yra jums ženklas; pagal viską, ką jis padarė, jūs turite daryti; ir kai tai įvyks, jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats Dievas.“
Ezechielio 24:24***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Ezechielio 24:15-27***

Ezechielio ženklas yra skaudžiai gilus. Jo žmona, kurią Viešpats apibūdino kaip „tavo akių troškimą“, turėjo mirti staiga – „vienu smūgiu“. Pridėdamas prie netekties ir sielvarto jausmų, Viešpats įsakė Ezekeiliui viešai neparodyti savo skausmo. „Tu neturi nei gedėti, nei verkti, nei leisti ašaroms tekėti. Dejuok tyliai, neliūdėk dėl mirusiosios; susisiek turbaną ant galvos ir apsiauk sandalus ant kojų; neslėpk savo lūpų ir nevalgyk žmogaus liūdesio duonos. Taigi ryte aš kalbėjau žmonėms, o vakare mirė mano žmona; ir kitą rytą aš padariau, kaip man buvo įsakyta.“ Ezekielis 24:16-18

Kas galėjo padėti Ezekeiliui pakelti šį sunkų įsakymą? Mes manome, kad jo visą gyvenimą trukęs

atsidavimas Dievui, pažymėtas paklusnumu ir tarnyste, išugdė giliai įsišaknijusį tikėjimą; tikėjimą, kurį išreiškė Jobas: „Nors Jis mane ir nužudytų, aš vis tiek Juo pasitikėsiu.“ Jobas 13:15

Mes suprantame, kad dieviškoji išmintis veikė, kai Dievas Ezekieliui asmeninę tragediją pavertė Izraelio tautos pamoka. Kaip šie du įvykiai buvo susiję? Juos siejo vienas dalykas, vadinamas „tavo akių troškimu“. Ezekieliui tai buvo jo žmona. Izraeliui tai buvo Saliamono šventykla, jų tautos politikos simbolis.

Izraelitai buvo akivaizdžiai smalsūs dėl pranašo elgesio. Buvo keista, kad jis neliūdėjo dėl savo žmonos, ir jie žinojo, kad Ezekieliui veiksmai dažnai turėjo dievišką tikslą ir prasmę. Jie paklausė jo apie tai. Tauta jam tarė: „Ar nepasakysi mums, ką mums reiškia tavo elgesys?“ Ezekielis 24:19

Ezekielis jiems atsakė: „Aš gavau žinią iš Viešpaties ir man buvo liepta perduoti šią žinią Izraelio tautai. Štai ką sako Visagalis Viešpats: Aš suteršiu savo šventyklą, jūsų saugumo ir pasididžiavimo šaltinį, vietą, kuria džiaugiasi jūsų širdys. Jūsų sūnūs ir dukterys, kuriuos palikote Jud , bus išžudyti kardu. Tada jūs darysite taip, kaip padarė Ezekielis. Jūs nesielsite viešai ir nesiguosite valgydami maistą, kurį atnešė draugai. Jūsų galvos liks uždengtos, o

sandalai nebus nusiimti. Jūs nesielsite ir neverksite, bet išsekite dėl savo nuodėmių. Jūs dejuosite tarpusavyje dėl visų savo padarytų blogų darbų.“ 20–23 eilutės

Šventykla bus sunaikinta, nacionalinė politika išardyta, o Izraelio tauta paimta į nelaisvę arba nužudyta. Taigi Ezekielis buvo „ženklas“, kaip pažymėta mūsų pagrindiniame eilėraštyje. Nelaimė įvyko, ir jokios gedulos jos nesustabdė. Izraelis buvo paimtas į nelaisvę Babilone. Izraelio tautos kolektyvinė sąžinė buvo apimta skausmo, ir taip atsirado gražus eilėraštis, randamas 137 psalmėje. „Prie Babilono upių sėdėjome ir verkėme, prisimindami Jeruzalę. Mes atidėjome savo arfas ir pakabinome jas ant tuopų šakų. Nes mūsų pagrobėjai reikalavo, kad mes dainuotume. Mūsų kankintojai reikalavo, kad mes giedotume džiaugsmingą himną: „Padainuokite mums vieną iš tų Jeruzalės giesmių! Bet kaip mes galime giedoti Viešpaties giesmes pagoniškoje žemėje? Jei aš tave pamiršiu, Jeruzale, tegu mano dešinė ranka pamiršta, kaip groti arfa. Tegu mano liežuvis prilipo prie gomurio, jei aš tavęs nepamenu, jei Jeruzalė netampa mano didžiausiu džiaugsmu“ (Psalmė 137:1-6). Ezechielio ženklas kelia jaudinantį jausmą.